<7
i i
RADU POENARU

HRISOAVE

îngrijitorul ediţiei VALENTIN CONSTANTINESCU
Cuvînt înainte de LIV IU CĂLIN
SCRISUL ROMÂNESC Craiova, 1984
Coperta : VICTOR PlRLAC
I
CUVÎNT ÎNAINTE
Sub lumina indiferentă a soarelui, Radu Poenaru s-a confesat umbrei sale cu o spaimă angelică, expresia melancoliei funciare, devenită prin tainice impulsuri exuberanţă reprimată sau imagine de o surprinzătoare plasticitate. Grăbit ca Linos, el a plutit pînă dincolo de zările pe care le-a trecut fără veste, lăsîndu-şi chipul tulburat de presimţiri neguroase în poeme marcate uneori de viziunea halucinantă ce tinde la limitele teratologicului.
Printr-o neobişnuită disponibilitate a mutaţiilor interioare, Radu Poenaru trăieşte în planurile trecutului şi reconstituie atmosfera epocilor îndepărtate. Aici îi simţim vocaţia unui baladist modern, cu accente dramatice, înclinaţia spre bocetul strunit în savante eufonii, cu corespondenţe în folclor. Imprecaţia, blasfemul cu adresă directă la vremile cînd fruntariile ţării erau pîndite cu vrăjmăşie, exprimă mîndria celui care, în rămurişul genealogic, descoperise panoplii de panduri sau embleme voevodale. Aspiraţia poetului o găsim în catrenul :
Am vrut să-mi fie versul o creangă
înflorită
Pe cerul vieţii voastre noros şi
furtunatic
în noaptea îndoielii stea nouă răsărită Sau rouă ce alină al inimii jăratic.
întoarcerea spre trecut înseamnă adesea revelarea unor aspecte de eroism legendar, de jertfe simbolice, în poemele din Hrisoave descoperim ceva din energetismul arghezian, din „verbul de foc" al înaintaşului, ca o componentă esenţială, unele similitudini temperamentale fiind relativ uşor sesizabile. Nota de originalitate a lui Radu Poenaru e însă evidentă în efectele cromatice, în puterea de a transforma contemplaţia în pamflet. Linia apăsată sau nuanţa distribuită cu grijă fac din primul ciclu al volumului o succesiune de „capricii" goyieşti.
în registrul suav al rondelului, Radu Poenaru era un virtuos. Chipul iubitei dispare în horbota luminii vinovate. Logodna visată întîrzie, gestul se frînge în crepuscul. Sub aparenţa resemnării se zbate un suflet mereu frustrat, peisajul nefiind altceva decît proiecţia neliniştii :
Ne ascundeam dorinţa în cuvinte Şi dragostea pluti pe lîngă noi Ca o-ntristată arie de oboi Stingîndu-se încet cuminte.
Noi nu ne-am sărutat fierbinte Privind sfios, cu teamă, amîndoi Ne ascundeam dorinţa în cuvinte Şi dragostea pluti pe lîngă noi.
Fără ştiinţa Parcelor, cu raza ascunsă de priviri viclene şi neîndurătoare, Radu Poenaru s-a confesat umbrei sale, lăsînd într-un sipet de lumină Hrisoavele sale menite să-i treacă amintirea în vers şi durata în poezie.
LIV IU CĂLIN
RADU POENARU
„Pleurs, Vertu, si je meurs" Andre Chenicr
Mai înainte de a ajunge la vîrsta la care Andre Che-nier urca treptele eşafodului, Radu Poenaru trecea din suferinţă şi deznădejde în nefiinţă, chemînd-o, cu pieptul înflorit de bujori roşii.
Poet de mare talent, el lăsa o operă inedită de o deosebită valoare, a cărei cunoaştere şi înţelegere trezesc, alături de o mult meritată preţuire, durerosul regret a ceea ce poetul ar mai fi putut da culturii româneşti, dacă moartea nu ni l-ar fi răpit mult prea timpuriu (perioada de creaţie mai intensă cuprinde numai cîţiva ani).
Totuşi, poetul Hrisoavelor este unul dintre scriitorii care întrunesc, în gradul cel mai înalt, eailci-ţile necesare pentru a fi reprezentativi în ^eneraţ'.a lor.
El a fost tînărul necunoscut care, cu o jun: ăta'.e de pîine neagră în mînă, 1-a inter>?lat în stra.'i e G- Călinescu : „Domnule profesor, unde înflo. eş e chinul ?", întrebare urmată de o discuţie, c r: a fort cimentată elogios de

strălucitul istoric literar, îi începutul lecţiei de deschidere a anului universitar ufmător.
7
Coborînd în Craiova anilor '20 de la Colegiul naţional, pe strada Mihai Bravu, spre grădina cu acelaşi nume, întîlneai în faţa acesteia o curte împrejmuită de ziduri, înăuntrul căreia se ridica o casă dreptunghiulară cu un cat, veche de peste un veac, înconjurată de arbori atît de bătrîni, că ar fi fost nevoie de doi oameni voinici să-i poată cuprinde cu braţele.
Dacă păşeai pragul casei, aveai în faţă o scară de stejar, ale cărei trepte îţi însoţeau paşii cu scîrţîi-turi pînă la catul de sus, conducîndu-te într-o încăpere largă, luminată din faţă de ferestre mari, care dădeau spre curte. în această încăpere, la dreapta şi la stînga unor uşi duble, pe piedestale înalte pe care te aşteptai să găseşti vaze Galle sau Cloisonne străjuiau busturile de bronz ale străbunilor : Petrache Poenaru, cu profil proeminent şi faţă severă, Dincă Poenaru, cu zîmbet optimist sub mustaţa răsucită încrezător şi privirea uşor zeflemistă. în vitrinele lipite de pereţii încăperii ca şi în cele ce se aflau în alte camere, puteai admira, în loc de porţelanuri de Sevres şi Meissen, ediţii rare ale unor vechi cărţi româneşti, exemplare ale primelor ziare şi reviste în limba română, publicate de Heliade Rădulescu, Gheorghe Asachi şi Mihail Kogălniceanu, hrisoave privind Cetatea Banilor.
în această casă a deschis ochii asupra lumii, în luna mai a anului 1928, şi în această atmosferă s-^a format, Radu Poenaru, al patrulea copil al inginerului Constantin Poenaru, dintr-o stirpe care dăduse
8
pe cel mai activ efor al şcolilor din Ţara Românească şi descindea din Dincă Poenaru, iar mult mai în trecut din căpitanul de oaste Barbu Poenaru, distins la începutul secolului al XVII-lea pentru fapte de vitejie în apărarea pămîntului strămoşesc :
„Cîndva, străbunii mei purtau hangere Şi aprigi, au păstrat acest pămînt".
Cunoscător îndrăgostit de istoria evului mediu românesc, Radu Poenaru a extras din savoarea cronicilor şi hrisoavelor „frumuseţi şi preţuri noi", o operă poetică purtînd pecetea unei evidente originalităţi.
Nu ne referim numai la izvoare de inspiraţie (este bine cunoscut că marii poeţi români şi-au găsit cea mai înaltă şcoală în folclor şi limba cronicilor), ci la crearea de poezii în gen de cronică şi de hrisov.
Asemenea încercări s-au mai făcut, însă rareori ; Al. O. Teodoreanu a scris mai mult „în glumă", la modul hazliu, iar Ion Larian Postolache a cultivat anecdoticul istoric şi ironia.
O creaţie poetică semnificativă, într-un gen apropiat, a lăsat Mateiu Caragiale în ale sale Pajere. Dar Mateiu Caragiale a făcut portrete dintr-o perioadă de decădere, eventual din epoca fanariotă sau despre rămăşiţele acestei epoci şi urmaşii ei decrepiţi. Poeziile din Pajere respiră o atmosferă bizantină, levantină ; ele aduc o adiere leneşă de pe Marea Egee şi nu un viguros freamăt carpatin.
Radu Poenaru însă este poetul epocii de măreţie a evului mediu românesc, epocă robustă şi viguroasă de afirmare naţională care începe cu Descălecătorii, se continuă cu o întinsă perioadă de fapte
vitejeşti care culminează cu Ştefan cel Mare, Vlad Ţepeş şi Mihai Viteazul şi îşi găseşte o relativă tihnă, marcată prin înflorire economică şi culturală, în domniile lui Matei Basarab şi Vasile Lupu.
De aceea poeziile din Hrisoave nu exprimă degenerescentă şi rafinament maladiv, ci vigoare, demnitate şi solemnitate (Hrisov, Legea, Porunca etc), uneori în note grave (Birul) sau în tablouri crunte (Pe căpitanul Hristea, darabanul, Răsplata); alteori poeziile sînt punctate cu ironie şi zeflemea (Evghenie) ori sînt străbătute de gingăşie şi delicateţe (Plecată carte de dragoste, Drumul copilului de casă) sau de nostalgie (Plecarea).
Deosebit de sensibil la epocile de măreţie naţională trecute, poetul a intuit cum puţini au reuşit sufletul acelor vremuri şi pitorescul lor, realizînd crîmpeie autentice de viaţă, tablouri de un realism zguduitor şi portrete deosebit de vii, care răspîn-desc parfumul tare al filelor de cronică. Surprinzînd aspectele caracteristice ale vieţii în acele timpuri şi dîndu-le fiorul artei sale, el ne-a lăsat, gravate pe pergament, flori de aur şi sînge.
Radu Poenaru nu a fost versificator al cronicii, ci un poet al sufletului ei.
întrucît intenţia noastră nu este de a face o analiză exhaustivă a operei, ci numai de a împărtăşi confesiuni despre om şi operă, vom reliefa numai încă două trăsături caracteristice ale Hrisoavelor : forţa de sugestie şi estetica ., blestemului".
Nenumărate sînt poeziile care ar putea servi de demonstraţie pentru primul aspect ; ne vorn mulţumi să subliniem impresionantul tablou, demn de Goya, din Răsplata :
10
„Stolul de corbi roşu cer străbate înalţă apusul umbra furcilor Grele de leşuri peste cetate : Boierii haini, slugile turcilor.
Ling cîini nemernici, sînge închegat Care cursese cald în lungi şiroaie Ca din urcior, pînă s-au deşertat. Vîntul flutură, ziua se-nmoaie.
Groaznic se strîmbă înţepaţii, goi. Bat clopotele. Străji se-nchină. Spre scaunul Judecăţii de Apoi Trece iute Dracul. Fă lumină !"

De asemenea remarcăm sugerarea inspirată a distanţei şi întinderii în Hrisov :
„Măsoare el cu stînjen legiuit Cît fuge-n zi de vară armăsarul Purtat din pinteni, însă nestrunit. Aşa să afle ţarinei hotarul".
Descoperim cu încîntare nestematele artistice pe care le cuprind Artistul şi Mărturia crucii. Cu fineţe şi subtilitate, poetul a reuşit, în mod tulburător, să facă pregnante inventivitatea diabolică şi fantezia morbidă ale călăului„artist", care armonizează, prin analogii sadice, supliciul la victimă. în proba de judecată medievală a jurămîntului, din poezia Mărturia crucii, caracterizarea armaşului fratricid este impresionantă : el prinde strîns în palmă crucea judecătoare „cum strîngi o beregată" ; strîngînd excesiv, aurul crucii îi răneşte mîna, ceea ce se meta-
11
morfozează artistic şi etic în dezvăluirea ucigaşului ; lăcrimarea cu sînge („Ca semnul mărturiei să ră-mînă / Cerul pe braţ i-a lăcrimat cu sînge"). Ne izbesc portretizarea făcută cu mînă sigură, încărcătura de sugestii a textului şi — ceea ce caracterizează de altfel în întregime Hrisoavele — profundul lor realism.
Cealaltă trăsătură ni se pare semnificativă. Pentru ca blestemul, ura, care provoacă prin ele însele repulsia spiritului uman, să poată desfăta estetic, este necesar ca ele să fie trecute prin incandescenţa artei unui mare talent.
Radu Poenaru realizează în Carte de blestem imagini atît de colorate şi sugestive şi o atmosferă de epocă atît de autentică, străbătută de patos solemn şi vigoare, încît poezia are scăpărarea unui diamant negru. .
Dar poetul nu este un manierist, el nu este izbutit numai în poeziile inspirate din filele cronicii ; ne-a lăsat în Rondeluri pagini de discretă melancolie şi nostalgie, o amară filozofie sub un văl de umor ironic, încoronate de o tulburătoare elevaţie :
„Cutează ! Cerul e deschis, înalţă-te precum Icar. Nu-ţi pese dacă în abis Sfîrşi-va zborul temerar.
Aoolo-i marele tău vis Momentul pur, extazul rar. Cutează ! Cerul e deschis, înalţă-te precum Icar.
12
La prea puţini le este scris Destin înalt de făurar. Nu-ţi pese dacă în abis Sfîrsi-va zborul temerar.
Cutează ! Cerul e deschis".
Valoarea poetului este.mai evidentă în poeziile din Urcuşul, în care el se dovedeşte profund şi variat, frămîntat de problemele majore ale existenţei.
Problematica morţii este în mod repetat tratată, cel mai adesea cu accente de reţinută amărăciune şi copleşitoare melancolie.
Destinul tragic al creatorului îşi găseşte o oglindire răscolitoare în poezia cu nume semnificativ Urcuşul. Există în această poezie, care ar putea părea cititorului pripit că sfîrşeste printr-o înfrîn-gere — ceea ce nu este decît un sacrificiu —, o atmosferă de neslăbită luptă ascendentă, pătrunsă de dăruire şi meliorism, încît căderea finală apare ca o izbîndă : chiar dacă un creator este răpus, creaţia rămîne şi dăinuieşte atît ca o realitate în sine cît şi ca o treaptă şi o invitaţie pentru urmaşi. Lupta aceasta patetică şi palpitantă, cu tot sfîrşitul ei uneori dureros, lasă în urmă un sentiment de încredere, aproape optimist, în viitorul spiritual al omenirii. Izbutit în poezia de profundă problematică cu tot zbuciumul pe care-l presupune, el reuşeşte minunat în pagini de pură şi încîntătoare poezie cum este Solie, realizată într-o atmosferă feerică, de
13
basm, la marginea dintre vis şi realitate : imaginile, ţesute cu fir de aur pe năframă de mătase, sînt în acelaşi timp dintr-o altă lume şi totuşi aievea, atmosfera este nostalgică şi totodată luminoasă.
Temele, stările sufleteşti, din poeziile ciclului sînt variate, uneori chiar contrastante, trecînd de la încredere, vitalitate şi optimism (Veselie, Iubire nouă, Cîntecul sfaturilor bune) la nostalgii romantice (Cîn-tecul întrebărilor), melancolie (închinare tristeţii, Suflete, mare adîncă, Tristeţe) şi chiar dezabuzare (Nu las în urma mea decît nimicul).
Erotica poetului este purtată de evenimentele vieţii şi sensibilitatea sa între aceleaşi stări de spirit contrastante.
Totuşi, Radu Poenaru nu era o structură pesimistă, ci una plină de încredere în izbînda omului, a creatorului. El era un optimist, căruia existenţa i-a rănit grav optimismul.
Resursele talentului poetului cuprind şi alte nuanţe ; remarcăm eleganţa tabloului (Fracuri proaspete de nea), unită cu înseninarea superioară (Moment muzical) sau cu uşoară nostalgie (Popas), precum şi candoarea urmată de elevaţie (Aniversare). 1 Un poet cu un simţ atît de acut al vitejescului nostru trecut istoric şi cu o dragoste de ţară atît de profundă nu putea să nu lase în creaţia sa — în afară de sugestiile numeroase din Hrisoave — o afirmare răspicată a permanenţei poporului român şi a spiritualităţii sale, pe aceste meleaguri, cu toate vitregiile zbuciumatei noastre istorii. Şi ne-a lăsat Ctitorie.
Pentru a putea preţui cum se cuvine această poezie ca şi creaţia poetului, în general, trebuie reţinut
14
şi faptul că poeziile, în majoritate covîrşitoare, au fost scrise de Radu Poenaru între anii 1955 şi 1959 (mai ales în perioada 1955—1956).
Radu Poenaru a fost un bărbat frumos, cu chip de fiu de ctitor din picturile pridvoarelor mînăsti-rilor bătrîne, da o

robusteţe herculeană, tonică pentru cei din jur, un spirit ascuţit, sclipitor şi mlădios, un talent de excepţie, un om de o frumuseţe sufletească impresionantă şi de o perfectă integritate de caracter.
Ne-a lăsat încîntarea artei sale şi pilda caracterului său, a căror rarisimă îngemănare ne impune să-i scriem cu litere de aur pe memorie cuvintele lui Shakespeare : „El a fost un om adevărat ; nicicînd nu voi zări un altul care să-i fie asemeni".
VALENTIN OONSTANTINESCU
NOTĂ ASUPRA EDIŢIEI
Prematurul sfîrşit tragic al poetului Radu Poe-naru ne-a impus sarcina — pe care aveam datoria morală să ne-o luăm dar pe care am fi vrut să n-o avem niciodată —de a ne îngriji de opera sa, în în-j tregime postumă.
Cîtva timp, apropierea de manuscrise a fost prea j violent dureroasă pentru a ne putea permite minima [detaşare necesară studiului.
Cînd ara reuşit, cel puţin parţial, să ne depăşim durerea, sarcina ne-a fost oarecum uşurata de f ap-1 tul că, încă în timpul vieţii poetului, multe poezii! ne-au fost citite, iar o mare parte din manuscrise ne-au fost încredinţate, în mai multe rînduri, pentru a le studia, în vederea discuţiilor noastre critice.
După ce am studiat din nou cu minuţiozitate fiecare manuscris, ani reţinut poeziile pe care le-am considerat desăvîrşite, adică majoritatea lor covîr-şitoare. Poate că poetul ar mai fi revăzut ultima strofă din poezia Morminte proaspete şi vechi morminte, care face parte din poeziile pe care nu le-a transcris, dar am apreciat totuşi că poate fi publicată şi această poezie.
16
în două cazuri am folosit varianta primă a manuscriselor, deoarece am considerat-o mai fericită.
O problemă ne-a pus-o folosirea literei „s" în loc de „z" în numeroase cuvinte (zvîrlise, zbor, zbură, zvîrcolesc, zdrobită, zvon, zgîiesc, zbuciumîndu-mă, răzbat, răzvrătite, deznădejdea, dezghioca, izbitură, izvor, izvoade, pizmă), după cum se poate remarca, nu numai în cele care se scriau cu „s" în vechea ortografie, ci şi în cîteva care se scriau cu „z" chiar şi în vechea ortografie (răzbat, răzvrătite, izbitură, izvor, izvoade). Interesant este că poetul le şi pronunţa cu „s", ceea ce credem că dovedeşte că folosirea acestei litere în scriere nu era generată de ne-aderarea la noua ortografie, ci de o dispoziţie, dacă nu de o preferinţă fonetică. Am optat totuşi pentru folosirea literei „z", nu atît fiindcă era corespunzătoare ortografiei, ci mai ales pentru că ne-a lăsat impresia că dă cuvintelor mai multă vigoare. Dar am păstrat în pofida ortografiei forma „voevod", considermd că simţul limbii nu-1 putea înşela pe un cunoscător al hrisoavelor.
De asemenea am menţinut unele forme populare sau dialectale.
Titlul volumului ne-a fost dat de cel pe care poetul 1-a indicat pentru poeziile scrise în stil cronică-resc cuprinse în prima parte a volumului. Titlul celei de a doua părţi a volumului ne-a fost oferit de forma poeziilor respective : rondelul. Pentru partea a treia a volumului am oscilat între Clocotul luminii şi Urcuşul, ambele sugerate de poeziile poetului.
Ne-am hotărît pentru Urcuşul, considerînd că este mai semnificativ pentru destinul tragic al poetului.
17
Pentru poeziile cărora poetul nu a mai avut răgaz să le dea un titlu, ni s-a părut un exces, dacă nu chiar o impietate, să li—1 dăm noi. A le da drept titlu primul vers, cum se obişnuieşte uneori, nu ni s-a părut un sistem potrivit, primul vers nefiind întotdeauna reprezentativ. De aceea, în loc de titlu, s-au tipărit trei steluţe, urmate, pentru o mai uşoară recunoaştere, în „cuprins", de primul vers.
Am menţinut data la cele cîteva poezii la care aceasta a fost scrisă de autor, cunoscînd că datele respective au semnificaţii autobiografice.
Deşi împărtăişim opinia după care poeziile se explică în primul rînd prin ele însele, totuşi vom clarifica un vers din ultima poezie a volumului. Nu ne referim la mult exagerata modestie („flori de mult uscate") manifestată de poet în ultimele luni ale vieţii (un poet de geniu universal ca Charles Baudelaire nu manifesta îndoieli asupra valorii operei sale, într-o scrisoare către mama sa ?), ci la versul „un chip de drac din humă arsă". Poetul face aluzie la o serie de sculpturi ale sale, din argilă arsă, foarte expresive, din nenorocire pierdute, reprezen-tînd diavoli, ca simboluri ale viciilor principale : răutatea, lăcomia, desfrâul etc.
VAL C.
HRISOAVE
PREDOSLOVIE
Uşor petrec în lume nemernicii putinţii... Pe ei nu-i sperie vremea, nici îndoiala-i roade. Păstrînd amărăciunea în tainiţile minţii Cu chipul vieţii noastre am iscusit izvoade.
Purtînd cu-nviforare văleatele şi anii Uitarea-n văl cernită la toţi ne e stăpînă. Pierit-au voevozii, s-or duce căpitanii...
Doar slova înţeleaptă, ea cată să rămînă,
Şi ferecată-n scoarţe, tăcut să-nfrunte veacul Cum sade bobu-n brazdă, prinzînd să încolţească Cînd vor veni

nepoţii voioşi să^şi umple sacul Sufletul vremii noastre atuncea să rodească.
Păţaniile grozave în cartea asta-nchise Le-a adunat cu trudă, le-a mestecat cu vise Şi le-a scris robul vostru smeritul, nume n-are Aprindeţi-i în taină tîrzie luminare.
20
LEGEA
Dus-au porunca vorniceii Vel căpitanului de roată : Să se cutremure mişeii Cînd face Domnul judecată !
Pe toţi ce-au vrut să viclenească în tainic sfat fără de frică Moşia noastră părintească Ceartă-i cu moarte, alt nemică !
Dar dintre ei pe-armaşul Baltă Şi pe Damian din Bolintinul Să-i tragi în ţeapă mai înaltă Să nu li se scoboare cinul.
HRISOV
Din mila Domnului, Io Vodă Vlad Vrînd să cinstesc pe Barbu Căpitanul I-am dat selişte cu păduri şi vad La Corbii Ciungi şi la Tînganul.
21
Măsoare el cu stîn=jen legiuit Cît fuge-n zi de vară armăsarul Purtat din pinteni, însă nestrunit. Aşa să afle ţarinei hotarul.
[ar voi pîrgarilor de pre la sate Altcum să nu faceţi întru acele, Că-s date lui în veac şi cu dreptate. Credinţa e pecetea Domniei mele.
CARTE DE BLESTEM
Carte pentru pămîntul lui Bărbucan Corbanul Cai-e-au pălit de moarte, cumplit, cu buzduganul La Dunăre-n pădure pe un boier viclean Şi l-au cinstit Vlad Vodă făcîndu-l căpitan : Cu Arie ereticul să cadă în foc veşnic Teafăr, să se înmoaie ca facla într-un sfeşnic Şi sufletul să-i arză troznind grozav, ca jarul La cel ce ştergînd semne va strămuta hotarul. Muntele, piatra, hierul de-ar fi să se topească Şi trupul său de carne să nu mai putrezească. Să-l năruie Gheena în puturos zăton Ca pe cei mai nemernici Daton şi Asiron. Hulit fie ca Iuda, proclet şi de ruşine De va-ndrăzni hrisoave să facă de la sine
22
Şi stearpă-n frămîntare fie-i în veac femeia Af uriseasca-i neamul părinţii din Niceia Cu pîră mincinoasă de cată la Divan. Scris-au această carte cuviosul Mitrofan Şi au sfinţit-o-n slujbă preasf întul Nicodim Patriarh la Antiohia şi la Ierusalim.
RĂSPLATA
Stolul de corbi roşu cer străbate înalţă apusul umbra furcilor Grele de leşuri peste cetate : Boierii haini, slugile turcilor.
Ling cîini nemernici, sînge închegat Care cursese cald în lungi şiroaie Ca din urcior, pînă s-au deşertat. Vîntul flutură, ziua se-nmoaie.
Groaznic se strîmbă înţepaţii, goi. Bat clopotele. Străji se-nchină. Spre scaunul Judecăţii de Apoi Trece iute Dracul. Fă lumină I
23
PORUNCA
Vătafule de plaiuri, îţi juruie Divanul Să scoţi de la hotarul muntean pe acei trei Ciobanii lui Scofercea, ţiganu', ungureanul Tîlhari vestiţi de turme şi belitori de miei.
De-or arăta hrisovul crăiesc, tu rupe-i straiul Şi sfarîmă-i cu sabia peceţile, deplin, Că nu împărăteşte aicea Laslo craiul Nici e moşia ţării mezat la crai străin.
RĂVAŞ
înştiinţăm Măriei Tale Că prinzînd în vad la Gruia Zece turci, toţi haimanale. Eu cu căpitanul Puia, „
Pentru spargere de stînă Furtişag de bani şi vin, I-am scurtat de cîte-o mînă Dar pe doi, de cap, deplin.
24
URAREA CÎNTĂTORÎLOR LA DOMN
Ivindu-se-n pridvoare, cam după slujba sfîntă Veniră cîntătorii şi Domnului îi cîntă : îşi scutură Gerilă de vifore sumanul Trăgînd la carul vremii se înnoieşte anul. Cînd treci pe calu-ţi negru dînd paloşul în vînt Să tremure păgînul cu fruntea la pămînt, Să-ţi fie casa plină de har şi voie bună Şi iubitor, norodul, părinte bun să-ţi spună Feciorii tăi ca şoimii, domniţa strop de rouă Şi orice zi de acuma fie-ţi ca pînza nouă. Să-ţi înflorească-n curte verbine, mărgăriţi Iar anii vieţii, Doamne : buni, mulţi şi norociţi.
CTITORIE
Te înălţase albă voevodul Din inima-i de foc te-ai zămislit. Te-a zugrăvit cu cer şi cîmp norodul, Te poartă pururi plaiul înflorit.
Ai biruit prin veacuri vrăjmăşia Şi hula turmelor de venetici,'
25
Ce-au năvălit însîngerînd moşia. Tu ai rămas, noi sîntem tot aici.

Biet pelerin din marginile zării
Cu viaţa destrămată-n funigei
Te simt cum creşti din trupul sfînt al ţării
Simbol de-a pururi sufletului ei.
PLECATĂ CARTE DE DRAGOSTE
Către jupîniţa noastră în oraş la Bucureşti Sărutîndu-i mîna dreaptă Vrem să ştim de dînsa veşti. Că de cînd la noi în luncă Albăstriră florile Ne cuprinde dor de dînsa Odată cu zorile Şi ne bate gîndul strajnic Să ne punem în rădvan Să venim c-avem şi treabă La domnie, la Divan. Pînă atunci cu mare liubov Sărutăm ochii frumoşi Jupîniţei, draga noastră Şi rămîneţi sănătoşi.
26
Că să-mi poarte bine cartea-Am bătut un rob ţigan, Dîndu-i galbeni buni, aman, Să tot aibă pentru poşte. Să-mi răspundeţi tot prin el. Au spus Radu vornic mare Şi-au scris Toader pisărel.
Ne eşti dragă, jupîniţă, Fără tine mult ni-i, greu Te mai sărutăm o dată. Asta scris-am singur, eu.
PLECAREA
Singur găti la vremea amurgului Şea de argint pe spinarea murgului Şi pentru sine înflorată mantie. Dintre priatini aşa a plecat Sub frunte doar ochii ardeau necurmat Luminînd cărări neştiute-n cîmpie.
Strălucea sabia cu limbă subţire Cernea luna-n urmă betelă de fire Şi vîntul sălta mai rece pe frunte.
27
Pe cărări neştiute, aşa s-a fost dus Voevodul din urmă al Ţării de Sus Pierdut rămînînd, în păduri pe sub munte.
• • •
Vîntul, vîntul dimineţii A-nceput iarăşi să bată Să se trezească drumeţii Către zarea neumblată.
Scutură cu somnul galeş Moleşeala nopţii duse Ştii doar că la codrul Jaleş Mîini de frate-n lanţ sînt puse.
Fulgeră-ţi jungheru-n soare Poftitor la vitejie Piaza rea de-ţi stă-n cărare Maica Domnului te ţie.
Şi deseară pe cînd luna Tainic iar va înflori Hoit să se îngraşe corbii Ori vultan mîndru să fii.
28
DRUMUL COPILULUI DE CASĂ,
Plînge fără leac Singură-n iatac Domniţa ta bună. Dorul ei ascuns 'De nimeni pătruns N-are cui să-1 spună.
— Copile, fugi lin De dragoste plin La turnul din Schei Să-mi aduci bogat, Dorul ei curat Şi mîndrele chei.
— Plec stăpîne iar Pe dalb armăsar. Flamuri fluturînd Ei să-i spun smerit Mîndrul tău iubit Va veni curînd !
29
EVGHENIE
Straşnic îşi păstrează cinul Boier mare fiind de fel Pîrcălabul Niculiţă Nepot Badii Firicel,
Căci stăpîn fără tăgadă-i Cu hrisoave şi cu carte Jumătăţii-n jumătate Dintr-un sfert de-a opta parte
în hotarul Văii Bune De la rîpa cea înaltă • Peste priporul vîlcelii Pînă-n partea cealălaltă.
BIRUL
Oblonul troznește. Zorile-s vinete. Ehei caraulă, saltă, aţine-te, Trezeşte birarii, desferecă uşa, Hangerului strînge-i din nou cureluşa.
30
Astăzi dimineaţă, cată să pornească La împărăţia aliotmănească Aur : zloţi şi ruble-n patruzeci de care Birul strîns din lacrimi, sînge şi sudoare.
Năucit priveşte, răzimat în boată Robul cu cojoaca ruptă, sfîrtecată, Cum se strînge-n cergă, ca boabele-n guşe Doldora de galbeni pungi, săcui, săcuşe.
Cînd se trage birul, ţara se usucă. Cine-şi scapă pielea fuge unde-apucă Rămîn case goale şi bordeie sparte Ţipă cucuvaia a pustiu şi moarte.
Chinul tot sfârşeşte la spînzurători Unde pe neplatnici, ţepeni şi' uşori îi tot bate vîntul cu snopi de surcele De-i saltă întruna şi fac temenele.
• • •
Nepreţuind lumina Primăverii Moşneagul voevod, cu plete ninse Coroana de pe frunte şi-o desprinse Pornind spre cîmp cînd dau în floare merii.
31
Scrîşniră-n urma-i ivăre împinse Căci s-au jurat pe viaţa lor străjerii Să nu-i descuie poarta-n faptul serii De nu dă galbeni mulţi, moşii întinse.
Cum se roteşte-n cercuri nalte gaia Pe cel ce legiuise altădată La meterez îl judeca potaia
Şi poarta grea rămase ferecată, Doar asfinţitu-şi cobora văpaia Spre mîna lui a rugă înălţată.
• • *
Vodă Matei plătit-a morţii vamă Stingînd a Basarabilor stîlpare Cine-i stăpîn pe veac şi întîmplare Ca frîiele domniei

să-si ia-n seamă ?
Lui Ghiorghieş făcutu-i-au strigare Şi chiar lîngă sicriul de aramă Vlădica-1 unge, darabani aclamă Dîndu-i coroana, pîine, vin şi sare.
32
Cînd mîna-i sărută mitropolitul Porni să-i curgă-n vine un alt sînge. Semeţ şi încruntat, nesăbuitul
Privind în jur, Divanul cum se strînge,
Juca agale în teaca lui cuţitul
Şi se făcea că pe cel mort îl plînge.
• • •
Pe căpitanul Hristea, darabanul L-au pus în lanţuri pentru răzvrătire Şi dup-a pravilelor mari citire I-au spart ţurloaiele cu buzduganul.
Legat cu capu-n jos de groase fire Cu oştia-i înţepară burdihanul. L-au fost crestat pe piept cu iataganul Frecîndu-1 cu ardei tocat subţire.
Iar apoi Budu gîdele, buzatul Prin încreţită pungă dete iama Smulgîndu-i-o de tot şi cu spurcatul.
33
Din ochii-n fier băgaţi cînd curse zearriâ, Urla ca apucat de Necuratul Rugîndu-se de el să-i facă seama.
PISANIA
Prin necurmata vremii zloată Această sfîntă mînăstire Şi-au vlăguit puterea toată Căzînd în praf şi risipire.
Văzînd-o veche, părăsită S-au nevoit s-o nalte iară Cu stîlpi de piatră înflorită Radu Ciulin boier de ţară
Spre pomenirea casei sale Şi-a lui umilul rob, firavul, împodobi bolţile-i goale Monahul Constantin zugravul
Şi s-au sfinţit în luna cincea A plinului de sînge an Cînd strîns în codrii de la Drincea L-au spart Matei pe Ghirai han.
34
• • •
Pe-atunci, din Istanbul Sultanul Nu cuteza, cu un firman
Să-şi puie Domn în Ţară dragomanul. Norodul cumpănea şi Marele Divan.
Căci la alaiul de pe uliţi Priveau ai turcilor feciori Cu capul doar, înfipt în suliţi Şi ochii scurşi, crăpaţi de ciori.
• • •
Din vreme ce Divanul Au fost găsit cu cale Să-i scoată lui Corbanul Toate ce-au fost a sale
Şi m-au lăsat acuma De lege şi ruşine Şi trecător, ca bruma Chitind c-aşa e bine
35
I-am dat iar catastihul în voie să şi—1 poarte Şi scris-am chiar eu drihu] Scîrbit pînă la moarte.
PIATRA DE MORMÎNT
Aci zac umedile oase Ale lui Dan, om de ispravă. Din firul vieţii sale-1 scoase O Iudă între toţi scîrnavă,
Ce l-au pîrît cu viclenie L-au prins în mreje de păianjen Şi luîndu-1 Vodă-n duşmănie L-au spart, pe apă la Teleajen.
Tu roagă-te cu gînd de frate Şi cruţă-le, om pămîntean. Veni-va iar să şi le cate în ziua Marelui Divan.
36
ARTISTUL
Era Murad artist în felul său Cu spor şi dragoste de meserie. Un cap oricît de strîmb, oricît de rău îl reteza uşor, cu bucurie.
Sau cînd cresta un nas prea îndrăzneţ Din rădăcina lui pînă la buză Săltînd cu graţie, desenînd isteţ Trăgea euţitu-i linii ce amuză.
Fecioara sugrumată-n văl de in Jurai că doarme încă vie pe divan. Otrava o-ndulcea cu-n fel de vin De trandafiri, în ceşti de porţelan.
Pe-un astronom cărunt 1-a înălţat în furci cu ţeapă sub bărbie Ca să privească astfel răzimat Rotundul lunei, scînteind gălbie.
De-un pomişor abia' înflorit Pe-o ramură cît degetul de groasă A spînzurat un prunc neprihănit Cu fir subţire, gingaş, de mătasă.
37
MĂRTURIA CRUCII
L-a prăvălit cu ghioaga, pălindu-1 pe la spate, încremenise cerul întins peste cîmpie Că fratele cu mîna-i l-au fost ucis pe frate Din duh de pizmă veche pe-o sfoară de moşie.
El, bucuros în taină, făţarnic cu-ntristare Ceru-n Divanul ţării anafora domnească De stingerea jaloabei cu frate-său mai mare Pe care-1 dase morţii, cu gînd să-1 moştenească.
I s-a făcut pre voie, punîndu-1 doar să jure Că n-a ucis pe nimeni, nici are vreo ştiinţă De cum pieri acela în margini de pădure, înnegurat în rele, nu şovăia să mintă.
Au scos din racla sfîntă crucea judecătoare Cu lemnul ros de vremuri, în aur ferecată. S-a înfiorat armaşul, sculîndu-

se-n picioare De-au prins-o strîns în palmă, cum strângi o
beregată.
Dar crucea grea îi tremură în mînă Şi aurul negreşte unde-o strînge. Ca semnul mărturiei să rămînă Cerul pe braţ i-a lăcrimat cu sînge.
38
RONDELURI
RONDEL
Frunze cădeau, solemn cîntînd.. îţi aminteşti iubita mea ? Spre cerul lin, de peruzea Noi fluturam acelaşi gînd.
Ca nişte mîini de catifea Din slavă binecuvîntînd Frunze cădeau, solemn cîntînd îţi aminteşti iubita mea ?
Sufletul nostru consumînd Aceeaşi flacără ardea. Spre cerul lin, de peruzea Noi fluturam acelaşi gînd.
Frunze cădeau, solemn cîntînd. 40
RONDELUL DRAGOSTEI PIERDUTE
Ne ascundeam dorinţa în cuvinte Şi dragostea pluti pe lîngă noi Ca o-ntristată arie de oboi Stingîndu-se încet, cuminte.
Noi nu ne-am sărutat fierbinte Privind sfios, cu teamă, amîndoi Ne ascundeam dorinţa în cuvinte Şi dragostea pluti pe lîngă noi.
Zadarnic mai încerci, cu jurăminte S-aduci prin timp o dragoste-napoi Ca pe-o-ntristată arie de oboi Cînd ea s-a stins încet, cuminte.
Ne ascundeam dorinţa în cuvinte.
RONDELUL IUBITEI ÎNDEPĂRTATE
Un luciu de veşted azur Tăcerea visării întinde, în zarea acestei oglinde Văd chipul tău rece şi pur.
41
Sătulă, prin cer să colinde Măiastră, de jur împrejur Un luciu de veşted azur Tăcerea visării întinde.
Domniţă, moş Somn ca un fur Lumini de luceferi aprinde, în zarea acestei oglinde Văd chipul tău rece şi pur.
Un luciu de veşted azur.
RONDELUL VECHILOR IUBIRI
Cu toţi, în dusa tinereţe Sfîrşitul dragostei aflîndu-] Vreo troiţă măcar cu gîndul Am înălţat lîngă tristeţe.
Din pomul viselor, plăpîndul Am smuls înmugurite beţe Cu toţi, în dusa tinereţe Sfîrşitul dragostei aflîndu-1.
42
Chipuri curate, blînde feţe Iubite-n taină ani de-a rîndul O troiţă măcar cu gîndul V-am înălţat lîngă tristeţe.
Cu toţi, în dusa tinereţe...
RONDELUL DEZAMĂGIRII
Trecură anii vieţii mele, rînd pe rînd împuţinînd mereu dogoarea dorului Ca banii vechi în cuşma cerşetorului Tot mai umil în amintire lunecînd.
Eu aşteptam sosirea vestitorului Crezând cîndva semeţ, în biruinţi de gînd Trecură anii vieţii mele,rînd pe rînd împuţinînd mereu dogoarea dorului.
Fără de glorie, singur, va sfîrşi curînd Neînţeles, destinul gînditorului Ca banul vechi în cuşma cerşetorului Tot mai umil spre amintire lunecînd.
Trecură anii vieţii mele rînd pe rînd.
143
• • •
Rondeluri, rîndunici bolnave Pe rime vechi vă sprijiniţi Cu aripi frînte vă rotiţi în jurul versurilor grave.
Spre zarea largă nu-ndrăzniţi Plăpînde, triste şi suave Rondeluri, rîndunici bolnave Pe rime vechi vă sprijiniţi.
Răsunetul baladei brave Darul poemei nu-1 doriţi Cu aripi frînte vă rotiţi în jurul versurilor grave.
Rondeluri, rîndunici bolnave.
l
li II
• • *
Copacii coborau din cer Prin pînze albe moi de ceaţă Şi noi ne întorceam la viaţă Din pragul marelui mister.
44
Era amurg sau dimineaţă în jocul nostru efemer ? Copacii coborau din cer Prin pînze albe moi de ceaţă.
De tîlcul gîndului stingher Un disperat cum se agaţă Şi noi ne întorceam la viaţă Din pragul marelui mister.
Copacii coborau din cer !
• • •
Cutează ! Cerul e deschis. Inalţă-te precum Icar. Nu-ţi pese dacă în abis ' Sfîrsi-va zborul temerar.
Acolo-i marele tău vis Momentul pur, extazul rar. Cutează ! Cerul e deschis, înalţă-te precum Icar.

45
La prea puţini le este scris Destin înalt de făurar. ' Nu-ţi pese dacă în abis Sfîrşi-va zborul temerar.
Cutează ! Cerul e deschis.
Ii
• • *
Fracuri proaspete de nea Neclintite şi solemne. Au făcut nuntă pesemne Pomii din grădina mea
Goliciunea lor de lemne Pudic se acoperea Cu fracuri de fulgi de nea Neclintite şi solemne.
Luna îngheţat sticlea Desenînd vag umbre demne Au făcut nuntă pesemne Pomii din grădina mea.
Fracuri proaspete de nea. 46
• • ¥
Vîntoasa şi stihia Din nou se-ngemănară Cu mugete de fiară Triumfă vijelia.
Din codrii vechi afară Năpăstuind cîmpia Vîntoasa şi stihia Din nou se-ngemănară.
Urlîndu-şi nebunia Vîrtej de albă pară Cu mugete de fiară Triumfă vijelia
Vîntoasa şi stihia.
RONDELUL MELODIILOR
Sînt două melodii şi-un nume Dar rostul nu le dibuesc Le simt în mine vii cum cresc Talazuri, valuri, creste, spume
47
înviforate către lume împing frămîntul urieşesc Sînt două melodii şi-un nume Dar rostul lor nu-1 dibuesc.
Nu ra-am gîndit, nu vreau anume Un rost pe lume să-mi găsesc Le simt în mine vii cum cresc Talazuri, valuri, creste, spume
Sînt două melodii şi-un nume.
• • •
Ades o inimă de aur Stă-n negre troieniri de zgură Sub neguroasa căutătură Găseşti nebănuit tezaur
Detest slăvită secătură încununată-n foi de laur Ades o inimă de aur Stă-n negre troieniri de zgură
48
Adevăratul meşter faur Senin calvarul îl îndură Sub neguroasa-i căutătură Găseşti nebănuit tezaur
Ades o inimă de aur.
• • •
Zadarnic te-am căutat iubire Cu inima înfierbîntată Am iscodit în ochi de fată Un vis gingaş de fericire.
Mereu dorită, prinsă niciodată Tot zbuciumîndu-mă-n neştire Zadarnic te-am căutat iubire Cu inima înfierbîntată
Pînă la ultima zvîcnire Tu biată inimă netoată Ai iscodit în ochi de fată Un vis gingaş de fericire.
Zadarnic te-am căutat iubire. 49
• * •
Curînd, vom adormi, tăcut.
Nici versuri chiar, nu vom mai face
Cîţi alţii s-or porni să joace
Pe unde noi am fost trecut.
Ştiu, gîndul ăsta nu ne place
Mai sînt atîtea de ştiut.
Şi de vom adormi, tăcut,
Nici versuri chiar nu vom mai face
Ne va-nghiţi pămîntul mut Cu nepăsare-n oarba-i pace. Şi alţii s-or porni să joace Pe unde noi am fost trecut.
Curînd, vom adormi, tăcut.
RONDELUL DEZAMĂGIRII
Te-mbată vin de viţă rară Ori trupul fetei voluptos. Cînd eşti de tot nenorocos Te-mbeţi cu fumul de ţigară.
50
E fericit cel nesăţios Ce mintea-n pîntec şi-o măsoară El soarbe vin de viţă rară Şi trupul fetei voluptos.
în viaţa asta crunt amară în care gîndu-i de prisos Tu cel de tot nenorocos Te-mbeţi cu fumul de ţigară.
E vinul tău de viţă rară.
31.12.56 1.1.57
• • •
De-a pururi cred în clocotul luminii Cînd sufletul în raze se aprinde Uşor se-nalţă şi etern cuprinde Şi către ceruri îşi desface crinii.
Chiar dacă pîcla, greu, pe ochi se-ntinde Şi fruntea naltă-mpurpurează spinii
51
ga

De-a pururi
cred în clocotul luminii.
URCUŞUL
CARANSEBEŞ
Ziduri lungi, străzi nesfîrşite Un crîmpei de toamnă rece Peste porţi, printre zăbrele Feciorelnic trup petrece.
Roţi de moară, înnegrite Amintiri unioolore Ale vieţii adormite Liniştit macină ore.
înfrăţiţi de înserare Gîndul pur şi craiul nou Cu senină nepăsare Mor încet, fără ecou.
1953 54
CINTECUL SFATURILOR BUNE
Ia din pura înserare împrăştiată-n vînt de munte Prins în zvon de depărtare Cântecul de aripi multe.
Picură cu vîrf de spadă Sînge roşu şi venin Peste poarta cu arcadă A castelului străin.
Sparge gheaţa îndoielii încleştată ca o ghiară Lasă dragostea să cînte Lasă spaimele să moară.
Vinului din Dealul Zării Gustă-i dulcea armonie. Te vrea prinde amărăciunea Spală-te cu apă vie.
55
• • *
înserare, înserare Ţi-s miresmele amare Şi uşor îţi este pasul. Lasă poala ta să cadă Peste gînduri, peste frunţi Să nu ne-ntristăm atîta De chinuitoare punţi îndreptate către veacuri. Cheamă duhuri care cîntă în locaşul lor din cer, Să coboare să presare Din adînca pace mare Linişte măruntă Boabe de piper.,
PLECAREA POETULUI
I
Mihael, îngerul morţii Pe-nserate a venit Dîndu-mi semn din pragul porţii întristat şi liniştit.
56
Flori se legănau speriate, Limpede suise luna Gîndul scurs pe jumătate A-mpietrit pe-ntotdeauna. .
Şi tîrziu, cînd Carul Mare Călător neobosit Coborîse către zare Inima s-a fost răcit.
SĂRUTAREA
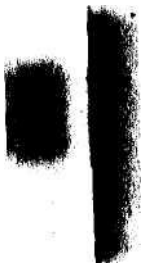
Printre gratiile mărunte Lucitoare şi deplină Steaua mi-a lăsat pe frunte Sărutarea-i de lumină.
De atunci mi-i dat şi mie Sfidînd vremea care trece Să arunc în veşnicie Boabe de lumină rece.
57
\MURGUL ZEILOR
Trudnic, cerul se-nalţă din gloduri Senin şi trist spre vizuina mea Umplînd spărturile din poduri Cu cîlţi de putrezită catifea.
Solemne tonuri, purităţi de mit Acelui ceas căutînd să-i deie Uşor se cufundau în asfinţit Cocioabe negre, vechi bordeie.
Cineva zvîrlise la-ntîmplare în fundul curţii lui, lîngă cuibar Printre scaieţi uscaţi, cu ţeapă mare Scaunul auriu cu fin spătar.
Mătasa-i arsă flutura prin vreme Sfîşiată ca un steag învins Lemnul, lovit, părea că geme Tot mai adînc şi tot mai stins.
Mîini blînde, visătoare, de domniţă Nu-1 vor mai prinde albe de spătar Nici vor mai arunca pe-a lui perniţă Şiraguri de curat mărgăritar.
58
Tot mai adînc, în vaduri de noroi S-or cufunda picioarele-i subţiri, încredinţînd ţărînei tainic roi De niciodată spuse amintiri....
Contemplam prin genele închise Amurgul grav al zeilor, înaltul. Şi peste voi, amurgul se lăţise Liniştit ca orişicare altul.
CINTECUL ÎNTREBĂRILOR
Drumul, azi, cine-1 mai ştie Către plai de poezie ? Cine mai aduce oare De luceferi grele care Sus la tîrgul dorului ?
De pe căi întunecate Oare cin'se mai abate Printre flori de iasomie Să adune apă vie Pe fundul urciorului ?
59

Trupul tău iubit, de floare Pentru ce nu mai răsare Să lumine-n noapte, lin Chipu-mi de iubire plin Din taina pridvorului ?

DOR DE DUCA

Către Crai Nou, răsărit, mă închin Cu gîndul gătit de plecare. Rotundă-n oblînc stă plosca de vin Legată-n curele cu ţintele rare

Drum lung peste vaduri şi văi Prin codri, poieni şi colnice Spre dulcea hlizire a ochilor tăi Şi-a coapselor tale voinice Voi face la noapte. Şi-n zori Cînd rumenă-n bolţi creşte firea La sînu-ţi de rouă, pe sub cingători. Arzînd, voi găsi fericirea.

TRISTEŢE

Stingheră, steaua mea apune
Şi vieţii-i simt hotarul nestatornic
Sunaţi înviforate strune,
Curgi tu nisip din implacabil ornic.

Ascultă, în adine mereu ne cheamă Necunoscutul glas solemn. Ci dă-i răspunsul fără teamă : Ne-or străjui aceleaşi cruci de lemn

Şi-acelaşi vînt va-mprăştia prin lume în zbor zadarnic cenuşii decenii. De-or mai găsi cîndva al nostru nume Ne-or crede stranii arătări, vedenii...

SOMN ÎN PLOAIE

Zbură de sub acoperiş Tăcerea fîlfîind speriată Cînd a-nceput eu fin pietriş Potop în geamul meu să bată.

Ca nişte nuferi de lumina Crescură felinare-n P^aie Spre burta cerului prea plina Lăsată peste zări, greoaie.

Am rîs puţin de cerul gol Pînă cînd somnul, ca o ceaţa Asupra mea plutind dom°l Mi-a-nchis fereastra către viaţa.

LUPTA

Ca un miner, prin dur steni Şi eu răzbat către cărbune Căutînd al vieţii sens subtil în clocote de versuri bune.

Si eu ades mă zvîrcolesc
Cu deznădejdea în viitoare
Sau dorm bezmetic somn, prostesc
în mîlul beznei stătătoare.
Sufletu-mi cade sîngerînd
Cu orice vers pe-un colţ de stmca
Se zbuciumă în orice gînd Tristeţi neistovite încă.

Dar dacă din durerea mea Naşte imbold la fericire Cetasilor ce-mi vor urma Sfîşiaţi-mă î E o menire !

IUBIRE NOUĂ

Ce minune fără samă ! Noaptea sufletului meu Nepătrunsă, o destramă Rîzînd, fata de aramă Cu părul aprins şi greu.

Inima va răsări Mai fierbinte, lucitoare. Ne vom face iar copii Bucuroşi de jucării De cîmpiile în floare.

Cîntă slovă, saltă strună Nu mai e marea de gheaţă

Valuri de iubire, bună Se frămîntă şi răsună Peste noua dimineaţă.
VESELIE
Tăria cerului senină îmi pare azi o cupă plină Şi setea care mă frămîntă Se ia cu zorile la trîntă.
Mă prind în horă cu stejarii Cînd vîntu-şi poartă lăutarii Prin codrul verde. Laolaltă Brotacii cobzăe pe baltă.
Duc plaiuri înflorite-n mine Şi sînge panduresc în vine. Vrea dracul să mă ispitească îl bat cu ghioagă mocănească.
64
ÎNCHINARE TRISTEŢII
Vălmăşagul anilor, truda zadarnică Şi tot ce naşte goana neîntreruptă, File împrăştiate cu mînă darnică Din cartea amintirii, sfîşiată şi ruptă,
Ploaia sonoră, vîntul de seară Iubirea apusă şi frurfczele moarte Sau chipul bunicei cu zîmbet de ceară Nu mai vrea gîndul cu el să le poarte.
Mă închin tristeţii cu fruntea smerită Pentru tot ce în viaţă-mi ar fi putut să fie Pentru prima poemă, cu greu cucerită Din tainiţa minţii în noaptea tîrzie,
Mă închin tristeţii pentru patima stinsă Nelămurită lucire din ochi de iubită O flacăre verde pe plaiuri prelinsă O floare gingaşe în palmă zdrobită.
Mă închin tristeţii, şi bine fac oare ? Pentru timpul ce curge egal rotitor Pentru lumea ce naşte din lumea ce moare împinsă de forţa aceluiaşi dor.
65
AM VRUT .. %
Am vrut să-mi fie versul o creangă înflorită Pe cerul vieţii voastre noros şi furtunatic în noaptea îndoielii stea nouă răsărită Sau rouă ce alină al inimii jăratic.
Am vrut să-mi fie versul ca şipotul de munte Să dărui fericirea în ritmuri lucitoare Sau, peste rîpi de groază, netremurată punte întinsă ca o mină spre viaţa viitoare.
Dar mă lovi destinul, cumplit, cu nepăsare Şi viersul meu cel dulce din tainice poeme înmărmurit deodată ca un muncel de sare Sub crunta izbitură străfulgera şi geme.
INVITAŢIE
Prietenă, hai să ne pierdem amîndoi
De mînă, pe cîmpiile cerului.
Printre dealuri de nori, printre lacuri de stele
Argintii ca gmdurile şi cîntecele mele.
66
Ne vor mîngîia chipul îngeri cu fulgi de vis Va trece Dumnezeu ca o şoaptă peste noi. De-ţi este drumul gîndului prea greu Uite, îţi dau mîna sufletului meu.
1945
RENUNŢARE
Au albit ploile osul stîrvului de astă-vară
A lăsat toamna pete roşii peste obrazul tău de
ceară
Trudind cuvinte multe tu îţi asculţi îndemnul Doar Moartea, liniştită îşi pregăteşte semnul. Securea cade-ntruna, rece, nepăsătoare De sfarmă lemne-n crînguri sau oase de popoare. Nu mai căuta zadarnic pe cel ce poartă vina, îţi sîngeră cuvîntul şi tremură lumina.
2955
AMINTIRI
Pridvor cu flori de piatră, în iederă-mbrăcat De ce mă poartă dorul spre veac de mult
uitat ?
67
Au fost mai mîndru codrul şi cerul mai senin ? Cum poate fi mai dulce al şarpelui venin ? Fost-au iubirea, poate, în flăcări mai curată ? Floarea ce naşte albă, pururi e nepătată ! Credinţa şi dreptatea ţinutu-s-au la preţ ! Cărarea, cit de lungă, făcută-i de drumeţ ! Hei ! Legea-ncepăturii miloasă au fost şi bună... Cu plesnet, peste veacuri, acelaşi bici

răsună !
ULTIMA NOAPTE
Rezemată la fîntînă Sub lumina selenară Luase moartea-n astă-seară Chip de paiaţă bătrână.
Apa-n jocul istovit Sălta stropi de mărgărite Precum clipe amorţite Lent curgînd în nesfîrşit.
Trîmbiţate către zări Din cetatea celor vii S-au stins ultime chemări.
68
Pentru mine, zori de zi Peste cîmpuri şi cărări în zadar veţi fîlfîi.
• •
Din huetul vagoanelor de vite Şcăpat-am încă om, pe jumătate. Simţeam în palmă mugurind copite Şi în gîtlej cum mugetul străbate.
Cine mai ştie azi de morţii mei ? Din hăt în margine de zare Vise uitate, versuri şi idei Zac în tăcute urne funerare.
înflăcărarea ceasului tîrziu îşi flutură chemarea-n vînt. Ca un pustiu spre alt pustiu, Mă-neacă plînsul şi încerc să cînt
I
69
• * •
Gîndul meu aşterne în parcul pustiu Viaţa irosită Dureros sicriu.
Tot mai mult se-apropie Pe căile nopţii Liniştile albe De tăcerea morţii.
Vînt îngenunchiat Sade, nu mai geme Ceasul e-ngheţat. înfloresc poeme.
• * *
Ninge, ninge peste veac Peste anii vechi în rînduri. Des, mărunt şi fără leac Ninge peste gînduri. -
70
Nalt în cumpăna tăcerii Pomul din ogradă Prinse straiele durerii Albe de zăpadă
Şi din scame ca de lînă, Cuvioasă, casa mea Prăvălită într-o rină Şi-a pus cuşmă grea de nea.
• • •
Rodul trudei, sporul vieţii Ca fuiorul fumului, Adormitu-mi-au drumeţii La marginea drumului.
Stea înaltă-n bolta serii înflorind pe nesimţite Prinse pînzele tăcerii Cenuşii peste ispite.
71
* * *
Morminte proaspete şi vechi morminte înalte mausolee, gropi uitate, Voi trupuri putrezite jumătate Şi voi uscate, sparte oseminte
V-am răscolit pe toate astă-seară. Voi morţi tăcuţi, cadavre inutile Ce scuturaţi pe tainicile-mi file Cenuşi de remuşcare şi ocară.
Nimic nu scapă morţii, e-n zadar Frămîntul minţii şi al luptei freamăt Cîntul iubirii, durerosul geamăt Sînt hărăzite aceluiaşi gropar.
Şi viermii ce se vor prăsi cîndva Născînd din chiar izvorul ăstor rime Nevinovaţi făptaşi ai marei crime Triumful cui vor celebra ?
Şi-n ochii tăi s-or cuibări cu care
Priveai ale iubitei desfătări
Tu care te-nălţai spre alte zări
Un pumn vei fi de gelatini dezgustătoare.
72
Mi-e silă de putreziciune
De vierme mi-i groază şi silă
Căci sufletul nu-i vreo materie subtilă
Să dăinuie-n veac şi-n minune.
PEISAJ
Lui Dan, autorul moral al acestor versuri
Pe malul frînt cînd te opreşti Privirea către zări ţi-abate Un stol de neguri : Mărăşeşti Altarul gloriei neuitate.
Arar, cînd ceru-i fără pata Ca-n tainic început de eră Eroii neştiuţi şi-arată Apoteoza lor severă.
Se tînguie în vad Şiretul Cu glas de ape-nvolbifrate Frămîntu-i domolind cu-ncetul Tu curgi prin el, eternitate.
73
MOMENT MUZICAL
Prin liniştea nestrăbătută Doar vîntul îşi destramă... A poposit pe iarba moale Sfios şi grav, un pui de ciută.
Surate flori leagănă fine Marame iscusit ţesute. Cu zvon domol de alăute Curg orele de zi, senine.
Urnindu-şi netemeinicia Nori albi împing spre zări alaiul. Şi cerul oglindeşte plaiul Tivit pe margini cu vecia.
S*A NĂRUIT O LUME

Adîncul, clătinat amarnic Stîmi şuvoaiele de foc Pe care vijelia, harnic Le poartă-n nebunescu-i joc.
74
S-au prăvălit pe gropi uitate Cu vuiet groaznic, bolovani. Cosmice stînci, străfulgerate Căzură în genuni de ani.
Tălăzuind spre veşnicie Se-nalţă răzvrătite spume De apă neagră şi sălcie în toţi s-a năruit o lume !
* * •
Cîndva, străbunii mei purtau hangere Şi aprigi, au păstrat acest pămînt. Iubesc la fel bătrînele unghere Dar vrăjmăşia lor n-o mai frămînt.
Ce simt acuma, dânşii niciodată în vălmăşagul luptei n-au simţit Cînd retezaţi, cu faţa-nsîngerată Cădeau sub fier de moarte ascuţit.
Ca sfinţii, vreau, din neguri de icoane, Să dorm adînc, înţepenit în vis. Pe plai străbun, truditele-mi ciolane Să-şi afle gropniţă şi paraclis.
75
Sub rouă clară, gingaş amorţită Printre surate flori şi mărăcini Să-mi bănui vrednic, trupul că palpită Crescînd cu muguri verzi din rădăcini.
• • *
Vă place versul meu cum cîntă ? Nu-i închinat la nici-o sfîntă. Cine-ar putea strunit să-1 ţie ? Se clatină ca-ntr-o beţie.
Luceferi mici presar din pană Să fac iubitelor coroană Şi dacă una-i prea cochetă Aprind pe loc chiar o cometă.
De nimeni şi nimic nu-mi pasă Eu nu cerşesc la nici o casă Fiindcă băiete, versul meu E liber ca un derbedeu.
76

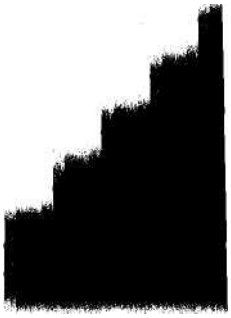

* * *
Joc de iele, joc de iele între muguri noi şi stele Gîndul nostru-i diafană Broderie aeriană.
Joc de ape, joc de ape Marea nu te mai încape Sufletul doar te cuprinde Peste zare cînd se-ntinde.
Joc de moarte, joc de moarte Pe amfore fără toarte , Păianjenul a ţesut Fir de vrajă, nevăzut.
POPAS
Nu-şi prăpădise rostul Zadarnic peste ani Fusese adăpostul Multor voinici ciobani
77
Coliba părăsită Sub naltul semincer. Acoperişul, sită Presară astăzi cer.
S-a vrednicit lăstarul Şi s-a suit în tindă. Plăpînd, mărgăritarul Ieşi de după grindă
Pe unde-au fost cărare Potecă, urmă, pas Dau ierburile-n floare Fac fluturii popas.
Păianjenul, ciudată Năframă harnic ţese. Bătrîna-i înfăşată Cu văl ca de mirese.
Vuind, de prin ponoare Foindu-şi coama rară Cu seara în spinare Paltini voinci coboară.
78
URCUŞUL
De mult de tot, cînd rosturile lumii Le învăţăm cuminţi, din auzite, Scăpaţi abia de sub priveghiul mumii Iubit-am luciul slovei înflorite.
Printre stîlpări de vers şi rime rare încrezători ne îndreptarăm paşii Doamne, ce netedă e o cărare Pe care s-au trudit înaintaşii...
Drum larg, sonor, egal scăldat în soare Se-ntinde falnic înaintea noastră Şi nici nu simţi spirala-i suitoare Spre cerul clar şi bolta lui albastră.
Mlădia unduire de arcade A punţilor de marmură învoaltă Poartă vicleană, bunele iscoade Din piatră mare-n stîncă mai înaltă.
Drumul drumeag pe negîndit ajunge Tot mai pieptiş se strînge, se-nfăşoară. Prefaci în floare cremenea ce-mpunge Urcînd mereu. Şi soarele coboară.
Săpînd conture, dăltuind cuvinte Cu patimă şi ură şi iubire Pătruns-am pînă-n miezul lor fierbinte Şi-am înţeles eterna oglindire.

De-acum poteca veche se sfîrşeşte. în faţă-i cerul nepătruns şi mare Fîrtaţi de sînge te-au purtat pe creste, E rîndul tău să făptuieşti, zidare,..
Clădim cu adevăruri apropiate Urcuş de bolţi pe frunţi de căpiţele Mereu mai sus ciocanul nostru bate Cioplind în cer cărare către stele.
înfierbîntaţi de-o stranie disperare împingem vad mereu tot mai departe Amestecînd cu trainice mortare Sînge şi suflet în egală parte.
Cu mîna noastră ne zidim de vii
Voioşi pînă la ultima suflare
în zidul moştenitei temelii
Ca s-o năl̨tăm din veac în veac mai mare.
Prieten drag, departe foarte sus. Deschis peste abisul infinit Care pe încă unul a răpus Un arc de vis te-aşteaptă nesfîrşit.
80
• • •
Suflete, mare adîncă Iar te-mpinge uraganul Să-ţi mai spargă pe ce stîncă Năzuinţa şi aleanul ?
Suflete, cîmpie largă Stăpînită de morminte Peste tine iar aleargă Focul patimei fierbinte.
Suflete, miros de floare Iar te-mprăştie vînt tîlhar Peste frunţi nepăsătoare De al cîntecului har.
• • •
Frunze de aur, vise-nfăptuite
Mă părăsiţi căzînd mereu, mereu
Plutind uşoare, iute viscolite
N-aţi fost crescut şi voi din trupul meu ?
81
Schilod şi aspru, singur în durere Se tînguia copacul părăsit. Solie din adîncul altor sfere O bufniţă, tîrziu, a poposit.
Şi frunzele se strecurau tăcute Ducînd tristeţe veche-n case noi. Şi multe au pierit, necunoscute Pe ape, în văzduhuri, în noroi.
ANIVERSARE
Port astăzi anii toţi ai vieţii mele în cîrcă trudnici douăzeci şi opt Şi tot mă mai zgîiesc la zări, la stele Şi parcă mintea încă nu s-a copt.
Mă mai încîntă florile din iarbă Copiii lumii sînt amicii mei, Mîngîi pe bot sărmana iapă oarbă Iar linişte găsesc printre căţei.
O fată-i pentru mine tot o floare, Deşi am prefirat destul noroi,
82
La moş loniţă stau doar în picioare Şi-s ruşinat de tot cu ghete noi.
Colegii mei de trudă peste carte Subiect îmi sînt de stimă şi mister Unul e profesor şi-i mîndru foarte Iar altul, să nu mint, chiar inginer.
Eu am rămas acelaşi pierde-vară Adună-nori şi leagănă-descîntec Voios în zori, mai întristat spre sară îmi chiui viaţa şi-o întorc pe cîntec.
GÎND TRIST
Iubirea care s-a sfîrşit Spre zare mă alungă Ca pe o umbră-n asfinţit Nemărginit de lungă.
Spre cerul înflorit şi clar Te-nalţă iar tristeţe Purtînd la zodii de cleştar Frăţeasca mea bineţe.
83
Căci vremea dşcă mi-a venit Pier vrednic, ciim se piere Senin, semeţ, neîmblînzit Şi singur, în tăcere.
OMNIA MEA
Din toată bogăţia vieţii Atît îmi mai rămase mie Bujorii albi, bujorii roşii Cu florile de iasomie.
Mă scot din trista mea beţie Cînd sparg al zilei vad, cocoşii Cu florile de iasomie Bujorii albi, bujorii roşii.
Frumoşi fără făţărnicie Se-nalţă proaspeţi, unduioşii Cu florile de iasomie Bujorii albi, bujorii roşii.
în vîntul lin al dimineţii Mă duc stingher spre veşnicie Bujorii albi, bujorii roşii Cu florile de iasomie.
84
• • •
Stinseră cocorii Facla altei soarte Nopţi alungă zorii Picur flori de moarte.

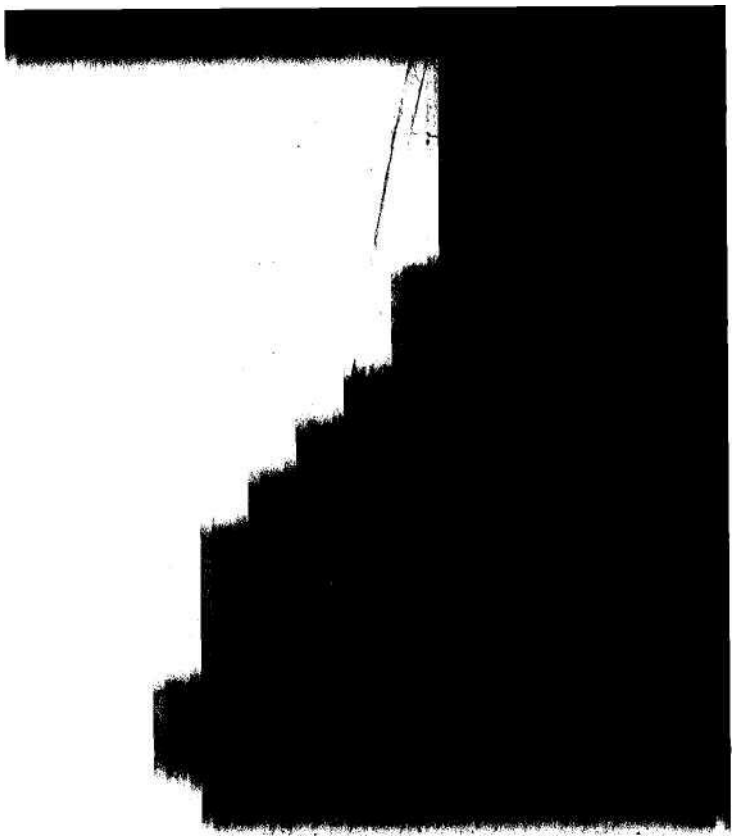

Adunîndu-şi prada Fulgerase coasa Pustiind ograda Şi cernită, casa.
Zînă bocitoare Prinde în descîntec Ceţuri moi pe soare Murmurul i-i cîntec.
Smuls din caldă zeghe Singur în răscruce Prin tîrzia veghe Suflet biet se duce.
85
ÎN NOAPTEA ACEEA
Tăcînd, te alintai surîzătoare
Şi liniştită, lîngă' altul,
Prinzînd cu mîna-ţi gingaş rotitoare
Străinul trup al lui, în altul.
Atît fusesei : frumuseţe goală Dorind o bărbătească mînă. Şi seara ta se depăna domoală Egal, alături de ţărînă.
Doar timpul meu gemea înţelenit Spre veacuri nemaivrînd să treacă. Adîncă, rece, fără de sfîrşit Simţeam cum noaptea mă îneacă.
Vom saluta senina dimineaţă Precum deschizi aceeaşi carte. Spre tine-or merge razele de viaţă Spre mine, razele de moarte.
28.VIII. '56 86
CATRENUL DESPĂRŢIRII
Nuci verzi, pe cerul vechi albastru Ne amintesc din nou că-i toamnă Dar dacă fluturăm tristeţea E pentru stinsa noastră doamnă.
30 VIII. '56
CREDO
Strunește-ţi cîrma şi înalţă vela Chiar cînd furtuna răscolește firea Va birui prin veacuri doar acela Ce singur îşi creează nemurirea.
Iubește mult şi sincer, pîn-la capăt Şi sincer fii în clocotele urii. La răsăritul vieţii ori în scapăt , Să nu pui strajă mincinoasă gurii.
87
Durerea lumii cînd îţi iese-n cale Nu te sfii în faţa ei, cu frică De-o strîngi curată-n templul minţii tale Spre creste vei simţi cum te ridică.
Să făureşti e singura chemare ; Urmeaz-o, chiar de-ar fi cu preţul vieţii Prin bucurii, prin deznădejdi amare Păşeşte hotărît, cum trec drumeţii.

Strunește-ţi cîrma şi înalţă vela Chiar cînd furtuna răscolește firea Va birui prin veacuri doar acela Ce vrednic îşi creează nemurirea.
SOLIE
Cărarea veche astăzi nu mai este. Cu gîndul doar, pe-a visurilor iţe, Purtăm smerit spre Curtea de Poveste Alese daruri mîndrelor domniţe.
Stau doi păuni la poarta nevăzută Domoale străji cu mătăsoase zale. Lumina grea cu liniştea ţesută, Covor de aur ne aşterne-n cale.
88
Şi noi păşim ca într-o legănare Prin pînzele luminii înainte. Cum scapără scînteile-n amnare E dorul nostru, luciu şi fierbinte.
Cel veşnic, veşnic nepătruns, aruncă Amurgul serii peste curţi şi cete. Scriu norii mici pe cerul nalt poruncă, Atîrnă soarele pe zări : pecete.
PIERDUTA SERENADĂ
Cu florile de prun şi de cais Un cîntec de iubire, diafan S-a scuturat şi a rămas nescris în primăvara tristă din ăst an.
A tămîiat liliacul resemnat Şi pasionaţi au sângerat bujorii Regina nopţii cînd primi-n palat Omagiul dulce al privighetorii.
în vis doar doamna mea va suspina Şi sînu-i mic va tremura sub salbe Cînd mîngîind-o vîntu-i va purta Uscatele-n zadar petale albe.
PELERINAJ
Ţes ceruri în urzeală albăstrie
Plăpînde raze, borangic de stea
Şi cornul lunii poartă în tărie
Prin văi şi peste munţi chemarea mea.
E ceasul străveziu de pace sfîntă Cînd codrii vechi se roagă-n depărtări. Doar inima trudită se frămîntă întru aflarea tainicei iertări.
Şi zarea împietrită se destramă în apele-i adînci cărări desfac Clopote grave, glasuri de aramă La Putna, sus, ne cheamă peste vac.
Iar cînd murgind începe să-nnopteze Şi jarul dă poveştilor temei Aud aievea pasul străjii treze Sub scutul ţării cu bour de stei.
90
ÎNSERARE PE CEAHLĂU
Se înfrăţiră crestele-n minune Talazuri mari de împietrită mare Cu flăcări roşii soarele-apune Cerne cenuşă pe soare-răsare.
Iar noaptea cînd îşi flutură mantia Şi cerul vine-n licurici aproape Se simte-aici cum curge veşnicia Cu zvon de vînt, de cetini şi de ape.
AMINTIRE
Urmînd al zilei drum, spre scăpătat Urcam alături către Plaiul Mare. Mi-ai dat o fragă, eu ţi-am dat o floare Şi poate alta-n păr ţi-am strecurat. Creştea în noi o bucurie mută De parcă-n lume-abia începută Păşeam sub aripi mari de cer curat.
91
Nu ne-am privit, nu ne-am îmbrăţişai; Cu veşnicia împletită-n pleoape Atît de singuri şi atît de-aproape Simţeam în inimi doru-ngemănat Căci luminoasă, imn de biruinţă Cînta în noi o singură fiinţă. Şi cerul străveziu ne-a-mpresurat.
* * *
Nu laş în urma mea decît nimicul Pe care l-am, cu prisosinţă, irosit Cine va vrea să-mi învieze chipul Să-l frîngă dor amar neistovit. Cîteva versuri, flori de mult uscate Un chip de drac din humă arsă Acestea-s ale mele toate Tristeţe grea din ele se revarsă Fiindc-am vibrat cum coardele de arcuri Făcînd din vise lege şi dreptate Să pier ca frunza moartă-n parcuri Cum se destramă-n zori visele toate.
92
CUPRINSUL
Cuvînt. înainte / 3 Radu Poenaru / 7
HRISOAVE
Predoslovie / 20
Legea / 21
Hrisov / 21
Carte de blestem/22
Răsplata/23 .

Porunca/ 24
Răvaş / 24
Urarea cîntătorilor la Domn / 25
Ctitorie / 25
Plecată carte de dragoste / 26
Plecarea / 27
* * * (Vîntul, vîntul dimineţii) / 28 Drumul copilului de casă / 29 Evghenie / 30
Birul / 30
* * * (Nepreţuind lumina Primăverii) / 31 .
* * * (Vodă Matei plătit-a morţii vamă) / 32
* * * (Pe căpitanul Hristea, darabanul) / 33 Pisania / 34
* * * (Pe-atunci, din Istanbul Sultanul) / 35
* * * (Din vreme ce Divanul) / 35 Piatra de mormînt / 36 Artistul I 37
Mărturia crucii / 38
RONDELURI
Rondel / 40
Rondelul dragostei pierdute / 41
Rondelul iubitei îndepărtate / 41
Rondelul vechilor iubiri / 42 Rondelul dezamăgirii / 43
* * * (Rondeluri, rîndunici bolnave) / 44
* * î (Copacii coborau din cer) / 44
* * * (Cutează ! Cerul e deschis) / 45
* * * (Fracuri proaspete de nea) / 46
* * * (Vîntoasa şi stihia) / 47 Rondelul melodiilor / 47
* * * (Ades o inimă de aur) / 48
* * * (Zadarnic te-am căutat iubire) / 49
* * * (Curînd, vom adormţ, tăcut) / 50 Rondelul dezamăgirii I 50
* * * (De-a pururi cred în clocotul luminii) / 51
URCUŞUL
Caransebeş / 54
Cîntecul sfaturilor bune f 55
* * * (înserare, înserare) / 56 Plecarea poetului j 56 Sărutarea / 57
Amurgul zeilor / 58 Cîntecul întrebărilor / 59 Dor de ducă / 60 Tristeţe / 62 Somn în ploaie/61 Lupta 162 Iubire nouă / 63 Veselie / 64 închinare tristeţii / 65 Am vrut / 66 Invitaţie / 66 Renunţare / 67 Amintiri / 67 Ultima noapte / 68
* * * (Din huetul vagoanelor de vite) / 69
* * * (Gîndul meu aşterne) / 70
* * * (Ninge, ninge peste veac) / 70
* * * (Rodul trudei, sporul vieţii) / 72
* * * (Morminte proaspete şi vechi morminte) / 72 Peisaj 173 '
94
Moment muzical / 74 S-a năruit o lume / 74
* * * (Cîndva, strămunii mei purtau hangere) / 75
* * * (Vă place versul meu cum cîntă ?) / 76
* * * (Joc de iele, joc de iele) / 77 Popas/77
Urcuşul / 79
* * *'(Suflete, mare adincă) / 82
* * * (Frunze de aur, vise-rifăptuite) / 81 Aniversare / 82
Gînd trist/ 83
Omnia mea / 84 ,
* * * (Stinseră cocorii) / 85 In noaptea aceea/ 86 Catrenul despărţirii / 87 Credo / 87 '
Solie / 88
Pierduta serenadă / 89
Pelerinaj / 90
Inserare pe Ceahlău / 91
Amintire / 91
* * * (Nu las în urma mea decît nimicul) / 92

Redactor : MARCELA RADU Tehnoredactor : MARILENA LUNGULESCU
Bun de tipar : 8.III.1984 Coli de tipar :' 6 CRAIOVA, 1984
întreprinderea poligrafică „Oltenia" str. Mihai Viteazul nr. 4, Craiova Comanda nr. 60/1984